

יש פיל בחדר

ח'ו' ע'ט' א'פ'

1

א' חרצות

נועה

"קיצונית אחת!" מחבקת אותי אביגיל ועיניה בורקות כמו שלי.
"צדקת לגמרי בשינוי שעשית", היא ממשיכה לנזוף כמו חברה טובה.

"את לא נורמלית", אני אומרת לה כשהיא מניחה על השולחן
מגש עם פטיפורים גרנדיזיים. "וזה כשהורט בכלל לא היה
מתוכנן", אני לוחשת.

"בטח לא מתוכנן... מיום ראשון שעבר הקפאתי אותם". אביגיל
קורצת לי.

אני צוחקת. "נשארת אותו דבר, מתוכננת מראש לכל צרה".

"שמחה!" היא מזכירה לי.

רגעי הפרטיות מסתיימים. חברות נכנסות לחדר הצפוף, חונקות
אותו ואותי בחיבוק חם ועוטיף. מתנדבות מהמועדונית. חברות
מהמגמה.

גרנדמה נכנסת, נושקת לי על שתי הלחיים. האנגלית שלה מתגלגלת, מתערבלת עם הדודות ג'ודי ופרומה האמריקאיות. אחריהן נכנסות הדודות אריאלי הכבודות שמשותלות בנוף של צד חתני, שממלא גם הוא את החדר עד אפס מקום. המחנכת של כיתה י' נכנסת כבודה. דודה של החתן! היא לוחצת לי יד.

סבתא אריאלי לא גומרת לבכות. "מלי!" היא מייבבת. "מי היה מאמין?!"

היא נושקת לי. "נועה! את בטח התפללת כמו שצריך".

"הוא סיים פעמיים את הש"ס", מספרת סבתא לכל מי שאולי עוד לא שמע.

"שמענו עליה דברים מופלאים", גאה חמותי לעתיד, סגנית בסמינר 'אדרת' בירושלים, להציג אותי לפני גיסותיה.

נערה אצילית וסמוקה מתבוננת בי במבט חודר. אני שולפת אותה מהנישה שבין השידה לארונית. "את בטח דינה!"

העיניים שלה נדלקות.

"יד ימינה של אמא", מחייכת אליה, נזכרת איך אלחנן סיפר לי על מיקומה של המוז'ניקית, היחידה שנשארה לעזור בבית אחרי שכל הגדולים פרחו מהקן והוא ושלושת אחיו הצעירים יצאו לישיבות.

"הוא ממשיך דרכו של אביו וסבו", מתקרבת אלינו סבתא טכנובסקי. "שאף אחת כאן לא תשמע ולא תקנא", היא מזהירה את דינה לבל תוכל לגיסותיה, "סבא תמיד אמר שלאחנן יש פוטנציאל להיות גדול הדור הבא. הראש שלו. המידות שלו. אלחנן הוא..." היא לא מצליחה להגדיר. היא גם לא צריכה. שמעתי. התכוננתי. הידיעות שלו. ההתמדה שלו. המידות שלו. הסיפורים ששמענו עליו מתאימים לגדול הדור הבא ולא רק מפני שסיים פעמיים את הש"ס.

בלילה, אחרי שנדמו הצלילים, החדר מתרוקן מכל השאריות. אני בוכה לתוך הכרית. משהו מבולבל בי, מעורבל. זו בטח התרגשות. ואצל כולם מדברים על ליל חרטות. אז טוב שאצלי זה מתפרץ ככה. טבעי לגמרי.

הטלפון בחדר מגן, מי מתקשר בשעה כזו? כנראה אביגיל, רק לה מתאים. ועד שאני מגיעה לטלפון היא מנתקת.

אני חוזרת אליה. "אביגיל", אני מתייפחת. "נועה", משיבה אביגיל בהתייפחות משלה. "זכית!" היא אומרת לי. "כמו בחלומות".

"אביגיל, חלומות - אמרו לי שהם מתנפצים. ובלונים מתפוצצים". "נועההההה!!!" אביגיל נבהלת. "את מדברת שטויות. כי את עצמך לא האמנת שהחלום שלך יתגשם. וליל חרטות. ככה זה אצל כל הכלות".

"אני לא מתחרטת", חס וחלילה, אלחנן טכנובסקי! איך אפשר בכלל להתחרט?

"אז רק מפחדת. טבעי. גם אני אהיה כמוך בקרוב בעזרת השם". "טוביה בראל", אני יוצאת לרגע מהבועה של עצמי, מבקרת בעולמה של חברתי הטובה, חברת ילדות שעם השנים הפכה לידידת אמת. אנחנו כמו אחיות. אין בינינו שום סודות.

"טוביה בראל", לואטת אביגיל בהטעמה. "היית מאמינה?!" "החתן שלי דיבר עליו", אני מספרת לה. "הם חברים טובים". "מי היה מאמין שנתארס במקביל עם החברים הכי טובים בישיבה". "החברות שלהם לא ברורה", אני לוחשת. נבהלת מעצמי.

"והחברות שלנו?" נפגעת אביגיל.

"השתניתי רק בשנה וחצי האחרונות", אני מזכירה לה. "וכמה צחקת עלי?" אני מציבה סימן שאלה. וכמה כל גיחוך שלה גרם לי להתערער מחדש. אפילו את המועדונית היא לא האמינה שאצליח לפתוח, שיהיה לה ביקוש בכלל...

"אבל הם היו ככה מתחילה". מסבירה תמיהה. ולא מבינה בעצמי מה אני רוצה ממנה. למה זה מגיע לה. חברה טובה שכמותה. "נכון", משיבה אביגיל בקלילות, "אבל הוא ערכי, לא סתם הבחור הכי הכי בשיבה בחר בו לחבר".

"ברור", אני ממחרת לאשר, לא מספרת לה חלילה שאלחנן אמר לי שהראש־ישיבה ביקש ממנו לחזק אותו, ללמוד איתו חברותא. למה לספר? שתהיה ב'אורות'. יש לה את כל הסיבות בעולם. גם אביגיל הגשימה חלום שאפילו לא ידעה לחלום.

"מקווה שתצליחי לישון הלילה", מאחלת לי אביגיל.

"לילה טוב", אני לוחשת לה.

הם כל כך מתאימים. טוביה בראל ואביגיל שוכמן. שני כוכבים. מקווה שגם עלינו יגידו ככה שאנחנו מתאימים. התאמצתי הרבה זמן להתאים את עצמי, הרבה לפני שהכרתי את אלחנן.

אני מביטה שוב בתמונה הטריה שלנו. הוא משפיל מבט, הזקן שלו משווה לו מראה מכובד. יש בו ענווה. השם, תודה. ובבקשה תעזור שלא יתנפצו לי חלומות, אני ממלמלת לפני שאני שוקעת בשינה נטולת חלומות.

אלחנן

הלב שלי דופק קצת מהר יותר מקצב הכפות והמזלגות שינקשו עוד רגע על שולחן חדר האוכל הארוך. לו יכולתי לבקש מטוביה בראל להחליף אותי. לא שבאמת הייתי מחליף איתו, מה גם שזה

לא היה עוזר. אם העניינים יזרמו כמו שצריך, גם הוא יעמוד עוד מעט במצבי.

דווקא עם הצוות העניין עבר חלק. הם לחצו לי יד, ברכו "בניין עדי עד".

הרב שוורץ אמר שיש לי שווער מיוחד. זהו. בזה הסתיים העניין. אני נושם רגע ארוך לפני שאני נכנס, ונקישות הסכו"ם מחרישות את אוזניי.

חברים לוחצים לי יד. אני מוציא חטיפים ושוקולדים לחלק להם. הם נראים מרוגשים, שמחים בשבילי. קצובר קם לדבר: "עדיין לגדולות", הוא מסלסל בזקנו הדמיוני וממשיך לנאום: "ראש הישיבה מרן הגאון אלחנן טכנובסקי שליט"א", הוא מכחכח בגרונו בחשיבות. "כשהבן שלי ישתוקק ללמוד בישיבתו המפורסמת אני אזכיר לו שבקמפ אני הוא זה שדאגתי להגיש לו מנה אחרי שהוא נעלם בחדרו ללמוד את ה'חובות' שלו, בשעה שאנחנו נחנקו באולם חדר האוכל מנקניקיות וצ'יפס".

איזה 'חובות'. טוביה קורץ לי. אני לא מחזיר לו קריצה. שישתוק ולא יסמן כלום עכשיו. לא עכשיו. בעצם אף פעם לא.

האוזניים שלי ממשיכות להסמיק כשהחבר'ה יורדים על התענוג העילאי שיש לראש-ישיבה ללמוד דווקא איתי חברותא. גורמים לבטן שלי להתהפך כשהם מדברים על התמדה מופלאה ללא שום הפסק. אפילו לא בשביל עיתון או נייעס. נו שוין, אז העוילם חושב, למה זה אמור להפריע לי?

באמת למה!

מישהו מתחיל לזמזם את "עוד יישמע", השלאגר החדש של בראל. האולם כולו מצטרף לשיר המתוק-קסום הזה, סוחף אותי למעגל מסחרר.

בלילה, שעות אחרי שנדמו הצלילים, עומד טוביה בראל מעונב ומרוגש בכניסה לחדר. מסמן לי לבוא אחריו.

אני יוצא יחד איתו, אנחנו מטפסים לגג הישיבה. צינה ירושלמית מרעידה את גבי. "מחר", הוא אומר לי.

אני טופח לו על השכם. מתרגש בשבילו. מי היה מאמין. "תהיה חזק", אני לוחש לו.

"אף פעם לא הייתי שחקן", הוא מוציא סיגריה, "נכנסתי לזה בלי שחשבתי".

"אני יודע, תחזיק מעמד".

"בשבילך? כי זה כבר לא בשבילי".

"ליל חרטות?" אני שואל אותו.

הוא מסלסל עננים שגורמים לי להשתעל. 'הצול והקול', כך כינו אותנו מאחורי גבינו, כשחשבו שלא שמענו.

אנשים לא יודעים על הדבק שמחבר בינינו בלי יכולת להתנתק.

"זה לא זה. אתה יודע. אבל אני... אני לא יכולתי לחלום על שידוך כזה".

"מגיע לך בזכות מה שאתה באמת", אני באמת משוכנע בזה. מכל הלב.

"אתה באמת חושב?" המבט שלו מתחנן. "יום אחד אני ואתה נעמוד מול האמת שתיחשף", הוא חושף יום שחור שמסייט את לילותיי.

"לא יקרה", אני רוצה להאמין. "אפילו ההורים שלנו לא יודעים כלום".

"בינתיים".

"לנצח". אני בטוח. "אם לא תדבר".

"אני לא. לא אדבר". הוא מודע להשלכות. אני מקווה. יש שטויות שעושים ואין מהן דרך חזרה.

אחר כך אנחנו חוזרים לישיבה. אני מתהפך על משכבי, לא נרדם.

אתמול התארסתי עם נועה אריאלי, מחר החבר הטוב שלי מתארס עם חברתה הטובה של ארוסתי. סיבה מספקת לנדודי שינה.

ואני כולי תקווה שכשם שבראל החזיק מעמד בשנה וחצי האחרונות, כך הוא ימשיך לנצח נצחים. אמן.